

„Zdaj sta pa sita!“

ečarjevo dvoje! Pa kaj bi razlagal in razkladal? Vsi smo bili taki, in sedanje mladovje bržčas tudi še ni zavrglo tiste stare šege in navade. Pečarjevo dvoje je bilo vedno na ognjišču ali pa vsaj pred pečjo, kadar so mati kuhali.

„Mama, meni! Mama, meni!“ je vpilo iz dveh ust hkrati, kadar so devali mati jed v skledo. Vsak izmed njiju je hotel imeti ali lonec, da ga postrže, ali pa ponev, da jo posnaži in polize.

Tudi onega dne je bilo takisto. Žganjce so devali mati v skledo in jih polili z mastjo. Med prijetnim cvrčanjem je že zastokal klic: „Mama, meni!“

Micika je zmagala. Dobila je ponev, v katero so ji dejali mati nekaj žganjčkov in jih povaljali po maščobi.

Micika postavi svoje kosilce na vežni prag in je jame otepavati. Toda Tonček, ne bodi len, začne kar s roko pobirati žganjce iz ponve, ker ni bilo dobiti brž žlice.

„Mama! Tonček mi bo vse pojedel, pa kar z roko sega v ponev“.

„Tonček, ne smeš tako!“ ga zavrnejo mati. Toda Tonček je bil malo gluha tisti dan in je pobiral dalje. Pregovarjanje je rastlo in rastlo in prirastlo tako daleč, da jo je dobil Tonček z žlico po glavi, — precej trdo, da je odmevalo po veži. No, in potem seveda: pok in jok, krik in vik, gorjé-solze — to gre že odnekdaj skupaj. Oba sta pustila ponev na pragu in sta pritekla k materi, on tožit, ona se zagovarjat.

Putka pa in petelin, ki je že prej stegoval vrat in škilil v ponev, sta pa pristopila in pogledala, kaj je v nji . . .

„Kavs, kavs, kavs. — Kavs, kavs, — kavs“, pa je bilo opravljeno.

„Všššš! — Šššš-c!“ — so zašumeli mati in pristavili: „No, zdaj sta pa sita“.

Odšla sta jokaje čez prag vsak na svojo stran.

Ferd. Gregorc.

